

ΕΙ ΝΥΜΦΑΙ

Διον. Καρποφάνης
- 919

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἄπο τὸν θάνατον εἰς
τὴν ζωὴν - Σχολεῖο - Μα-
τωμένα χρυσάνθερα -
Ἡ σημαία - Ἄνθρωποι
καὶ θηρία - Ὁ θάνατος
τῆς καργαρίτας - Ὁ πλοῖ-
άρχος Ρισκὸς - Τὸ στε-
νὸ μου φιλτρά - Ἀψάρα -
Νύμφαι - Νεράιδες - Ὁ ἐχ-
υρὸς - Ἀπὸ τὴν παιδ. Ζακ.
κ. τ. λ.

ΦΙΛΟΛΟ-
ΓΙΚΟΝ Θ
ΠΕΡΙΟΔΙ-
ΚΟΝ ΘΘΘ

ΕΚΔΙΔΟ-
ΜΕΝΟΝ Θ
ΕΝ ΘΘΘΘ
ΖΑΚΥΝΘΩ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ ΝΕΩΝ

Ἐν συνεργασίᾳ
ΤΩΝ ΕΝΤΑΥΘΑ ΛΟΓΙΩΝ

Ἔτος Α΄. | Τρίτοντος ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1920 | Ἀρ. 6.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Γυμνός και αιμόφυρτος με τὸ ἀκάνθινον διάδημά του, ἄνευ πορφύρας και σκήπτρου κρέμαται ὁ τοῦ παντός κυρίαρχος.

Ἐν μέσῳ δύο κακούργων ὁ χρυσορρήμων κήρυξ τῆς ἠθικῆς ὑφίσταται τὸν πόνον τοῦ μαρτυρίου του.

Ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ἀτιμίας ἀποξενωμένος συγγενῶν και φίλων, ἀσυγκίνητος πρὸ τῶν ἐμπαιγμῶν τῶν φυλάκων του, ἀφίνει τὸ βλέμμα νὰ ὑψωθῇ εἰς αἴτησιν ὑπὲρ αὐτῶν, συγχωρήσεως και εἶτα, ριπτόμενον πλάνον ἐπιτῆς ἱερᾶς πόλεως, νὰ προσηλωθῇ ἐπὶ τοῦ γαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ὅπου οἱ δούλοιοί του ἠτοιμάζοντο νὰ δοξολογήσουν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἐθανάτωνον.

Ἡ μεσημβρία πλησιάζει! Τὸ ἀμέριμον και γαλανὸν σιερῶμα ζάφεροῦται. Ὅγκώδεις μελανία ἀμαυρῶνουσι

τὸ γλαυκὸν χροῶμα τῆς κατοικίας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἥλιος τῆς ἀνοίξεως συστήλεται καὶ κρύπτει τὰς ἀκτίνας προτιμῶν νὰ σβύσῃ παρ' ἡ νὰ παραστῇ μάρτυς τοῦ θανάτου τοῦ κτίστου του !

Σκότος ἀπέραντον, ὡς πέπλος τῆς ἁμαρτίας, καλύπτει τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχρὰ αἰθρα χύνουσα τὴν παγετὴν πνοὴν τῆς, παίζει μὲ τοὺς αἰμοφόρους πλοκάμους τοῦ Ξανθοῦ Δυτροτοῦ. Τὸ βλέμμα του θολοῦται. Ὁ ἄνθρωπος ἐκπνέει καὶ ὁ Θεὸς φωνάζει **Τετέλεσται.**

Τὸ πάσχα τῶν ἑβραίων πλησιάζει. Ὑπὸ τὴν θολὴν ὄριζοντα τῆς βασιλίδος τοῦ Ἰσραὴλ θεωροῦσιν ἁμαρτίαν τὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ παραμονὴν τῶν σομάτων !

Ὁ Νεκρὸς Βασιλεὺς ἀποκαθηλοῦται ὑπὸ χειρῶν εὐσεβῶν καὶ ἐναποτίθεται εἰς τὴν κοινὴν μητέρα, μετ' ἐδλαβείας, ἣτις μετὰ στοργῆς ὑπερηφάνου κλείει εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὸν πρὸς σιγμὴν ἠτήθηέντα Θεόν

Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου παρέρχεται ! ὁ σφραγισμένος τάφος ἀποτινάσσει ὡς πτερὸν τὸν ὀγκωδέστατον λίθον του, ἡ κουστωδιά τῶν ἀνθρώπων ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἀγγελικῆς φρουρᾶς καὶ ὁ νεκρὸς τῆς χθὲς ὁ ἐσταυρωμένος τῆς πρώην, ὁ μὲν πρὸ τριημέρου ἐμπαιζόμενος ἐξέρχεται λευχειμονῶν μὲ τὴν σημαίαν τῆς νίκης καὶ τὸν φωτεινὸν τῆς θείας ὑποστάσεώς του στέφανον.

Αἱ Ἀργυραὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἀκτίνες φωτίζουν τὸν κενὸν τάφον καὶ ἡ μαρμαραγὴ τῶν ἀστέρων χαιρετᾷ τὴν νίκην τοῦ δημιουργοῦ τοῦ σῶματος.

Ἐκ τοῦ ἐρέβους τῆς ἁμαρτίας ἀγατέλλει τὸ φῶς τῆς ἀγάπης. Ἐκ τῶν σφραγίδων τοῦ θείου τάφου γεννᾶται ἡ αἰωνία ζωὴ καὶ τὸ ξύλον τῆς ἀτιμίας καθαγιασθὲν διὰ τῶν αἱματοταφῶν σταγόνων μεταβαπτίζεται εἰς Θρόνον τῆς ἀρετῆς.

PENNOΣ

ΣΧΟΛΕΙΟ

(ἀ ν ἐ κ ο τ ο)

Ἀπὸ τῆ Συλλογῆ « **Πατὴρὸς Καρδία** »

— Ἀναγνώστη, εἶσαι πατέρας;

— Ὁχι.

— Ἀυτοὶ οἱ στίχοι δὲν ἐγράφησαν δι' ἐσέ.

Ἐστὸν οὐρανὸν ἐπρόβαλε ἡ διωρισμέν' ἡμέρα.

Ἐχολεῖο θεὸς νὰ τὸ στείλουμε ἡ μάνα τὸ τοιμάζει

Ἀναβολὴ δὲν γίνεται ἤλθε ἡ χρυσοῦ Δευτέρω,

Τέσσερες ὥραις, σήμερο τὸ σπιτικὸ συχάζει.

Τέσσερες ὥραις ! μὴν ἀγγή ! ὦϊμέ, πῶς θὰ περάσῃ

Χωρὶς καρρέτας σύρσιμο, χωρὶς σιγλοκουσία !

Τί ἄλλα ἰάξι, ἄνοστη, ἕως οὔτου νὰ σχολάσῃ . . .

Γυναῖκ' ἄς τ' ἀναβάλουμε, ξανοίγω συγνεφία,

Φυσάει, θὰ βρέξῃ... τὸ παιδί φοβεῖται μὴν κρουώσῃ

Ἐ ἀπόφασις ἐπάρθηκε, θὰ κάμη ἀρχή, θὰ πάη

Τὰ γαλετάκια, ἡ μάνα του ἀνοίγει νὰ τοῦ δώσῃ,

Κι' ἀπ' τὸ σγουρὸ κεφάλι του τὴ σάκκα του περνάει.

Εἰς τὸ σχολεῖο ἀνεβαίνουμε, μοῦ σφίγγει ὄλω τὸ χέρι.

Νὰ φύγω ἐκεῖθε μοναχὸς δὲν μὲ βαστᾷ ἡ ψυχὴ μου

Θὰ μείνω . . . θὰ σχολάσουμε μαζί τὸ μεσημέρι

Ἐ ἕνα θρανὶ καθίζουμε ἐγὼ καὶ τὸ παιδίμου.

— Δάσκαλε, ἂν θέλῃς νᾶλθουμε καὶ αἴριο στὸ σχολεῖόσου,

Ἐν θέλῃς, μαθητοῦδι σου, νὰ γράψῃς τὸ μικρὸ μου.

Ἐστὸ « Ἄλφα — Βῆτα » πάρεμε κ' ἐμένα βοηθό σου,

Ἐ ἔλα στήσε τὸ σχολεῖο στὸ σπίτι τὸ δικό μου !

Ἀνδρέας Μαρτζώκης.

ΜΑΤΩΜΜΕΝΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Στήν Α.

Ακόμη δὲν εἶχε κωχτώσει. Τὰ σύγγεφα ποῦ εἶχε χρυσώσει τῶμορφο ἡλιοβασίλεμμα ἕνα-ἕνα ἔπεσαν πάλι τῆ σκοτεινῇ μορφῇ τους. Ὁ οὐρανὸς ντυμένος, τώρα, μὲ τὸ βαρετὸ ἐκεῖνο χρώμα, ἔκανε τῆ φύση νὰ φαίνεται βυθισμένη στὴ ρέμβη. Ἐνα ὀλόδροσο καὶ σιγαρὸ ἀεράκι ἔδινε στὰ δένδρα τὸ μυστικὸ σιγοψιθύρισμα κι' ἐπάνω στὰ κλαδιά των πῆγαιναν νὰ κοιμηθοῦν τὰ γλυκόλαλα ποικιλιά, ἀφήνοντας τὲς νυχτερίδες νὰ σχίζουν, κυρίαρχες, τὸν ἄγερα καὶ τῆ θλιβερῆ φωνῇ τοῦ γκιώνη νὰ διακόπτῃ τῆς νύχτας τῆ σιγή. Κάτω ἀπὸ ἕνα γέρο εὐκάλυπτο τοῦ κήπου τοῦ ὁ Ἑρρίκος, καθισμένος ἔστειλε τῆ σκέψι στὴν αὐριανῇ γιορτῇ τῶν γάμων του. Ἦθελε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸ του πῶς ἦταν εὐτυχομένος γιὰ τὴν αὐριανῇ χαρὰ, ποῦ θὰ τοῦ ἀνοιγε τῆ θύρα μιᾶς καινούργιας ζωῆς, περὶ ὁμορφοκαμωμένης ἀπὸ τὴν ἄλλη...

Ἡ Ἄννα, ἡ μνηστὴ του, ἄγγελος σωστός, κρατώντας στὸ ἕνα χέρι μιὰ καρδιά ποῦ τὸν ἀγαποῦσε κατ' ἕτ' ἄλλο μιὰ προῖκα ποῦ τὸν ἠλέκτριζε, ἔμελλε νὰ τοῦ χαρίσῃ καὶ μιὰ οἰκογενειακῇ ζωῇ ἀλόπητῃ κι' εὐτυχομένη..... Παρέκει φύτρωνε μιὰ χρυσαυθιανιά. Σηκώθηκε, σφυρίζοντας μιὰ στροφῆ ἀπὸ τὴν Τόσκα, ἔκοψε τὰ περὶ δροσερὰ καὶ σχηματίζοντας ἕνα μπουκέτο, ἐπήγαινε νὰ τὸ προσφέρει στὴ μνηστὴ του. Δὲν εἶχε ὅμως, βγῆ ἀκόμη τὴν ἐξώπορτα καὶ μιὰ κόρη τὸν ἐσταμάτησε.

— Καλησπέρα σας, κύριε Ἑρρίκε, μόλις χθὲς ἡ μητέρα μου ἔλαβε ἐπιστολὰς ἀπὸ τὴν ἀδελφῇ μου καὶ ἰδοὺ μία ἐσώκλησις διὰ σᾶς.....

Τοῦ τὴν ἄφηκε ἔς τὸ χέρι, ποῦ ἄθελα ἐκεῖνος τῆς ἐπρό-

τεῖνε κι' ἐχάθηκε ἔς τὴν ἄλλη τοῦ δρόμου στροφῆ.

Μὲ δάχτυλα τρεμουλιαστὰ, ἀδύνατα γιὰ νὰ κρατήσοῦν τὸ φάκελλο ἀνοιξε τὸ γράμμα ποῦ τοῦ χάρισε μιὰ πνιγηρῇ μυρωδιὰ ἀπὸ φάρμακα. Στηρίχθηκε στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἐδιάβασε.

« Ἐροῦκε μου, Σοῦ εὐχομαὶ ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς ἐκείνης ποῦ γνώρισες τὴν εὐκρίνεια, γιὰ τοὺς γάμους σου, οὐ θὰ σοῦ εὐχότανε μιὰ φιλόστοργη μητέρα, μιὰ προσφιλῆς ἀδελφῇ. Συγχώρεσέ με ποῦ ἔρχομαι νὰ ταράξω τὴν εὐτυχίαν σου μὲ τὰς ἐναντιώσεις μου, ποῦ θὰ τὰς ἔχεις ξεχάσει, ἀλλὰ κατὶ μέσα μου δὲν μ' ἀφήνει νὰ μὴ σοῦ πῶ, στὴ χαρὰ σου, νὰ ζήσης. Σχίσε καὶ πέταξε μακρὰ τὰ κομμάτια τῆς καὶ μ' αὐτὰ κάθε τί ποῦ σ' ἐνθυμίζει ἐμέ! Σὺ στέλνω μαραμμένα, σὰν κι' ἐμέ, τὰ χρυσαυθιανιά ποῦ χάρισες κάτω ἀπὸ τὸν εὐκάλυπτο, τὸ ἀλησμόνητο ἐκεῖνο δειλινὸ ποῦ σ' ἐχαιρετοῦσα νὰ φύγω... Ἀπ' αὐτὰ πάρε τὰ γλυκύτερα στερνὰ μου φιλιά... Δέλα».

Πέταξε μακρὰ τὸ μπουκέτο μὲ τὰ φρεσκοκομμένα ἀνθη κι' ἔτρεξε στὴ διεύθυνσι ποῦ πῆρε ἡ μικρῇ κομίστρια τοῦ γράμματός· μ' αὐτῇ εἶχε περὶ ἐξαφανισθῆ. Γύρισε πίσω καὶ πατώντας στὸ πέρασμά του, ἄθελα τῆ δροσερῇ, ἐνθουσιάζοντι ἔφθασε πάλι κάτω ἀπ' τὸν εὐκάλυπτο, πάρεκει ἀπ' τὴν Χρυσανθιά.

... Τρία χρόνια εἶχαν περάσει ἀπ' τὴν βραδιά ποῦ στὴν ἔδρα θέσι εἶχανε δώσει τὸ στερνὸ τοῦ χωρισμοῦ φιλί μ' ἐκεῖνη ποῦ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ λατρεύθηκαν, ποῦ ὠρκίσθηκαν νὰ ζήσουνε μαζὺ! Ἐφενυγε, τότε, γιὰ τὴν Ἑλβετία ἐλπίζοντας στοὺς πάγους τῆς νὰ βρῆ τὴν ὑγεία τῆς· τῆς ἔλεγαν πῶς ἔπασχε ἀπὸ κρύωμα ἀλλὰ ἦταν φθισικῇ!

Καὶ τώρα!... μὲ τὲς πένθιμες γραμμές τῆς ἔστειλε στὸν παραβάτη τοῦ ὄρκου του, στὸν προδοτῆ τῆς καρδιάς τῆς, τὴν περὶ θεομὴν εὐχὴ μαζὺ μὲ τὰ φιλιά τῆς, ποῦ ποῖος ξέρει μὲ πόσα δάκρυα σμίξανε στὰ ξεραμμένα των φύλλα!

Ἄσάλευτος κι' ἀφηρημένος θωροῦσε τὴν μαῦρον πέπλον ποῦ ἀπλώνετο τριγύρω του γεμάτος ἀπὸ σκέψεις, χωρὶς καμμίαν ἀπόφασιν! Στὸ χέρι του κρατοῦσε τὸ παλαιο γράμματάκι μὲ τὰ πλακωμένα ἄνθη τὰ πρῶτα ποῦ τοῦ ἔστειλαν γιὰ τοὺς γάμους του!!!...

Στὸν ψίδυρο ποῦ σκόρπιζαν τὰ φύλλα θωροῦσε πῶς ἄκουε τὴν παραπονεμένη της φωνή, ποῦ τὸν ρωτοῦσε μυστικά γιὰ τὴν λησμόνησε. Στὸ σφύριγμα τοῦ ἀγέρι ξεχώριζε κάποια φοιχτή κατάρρα αὐτῆς ποῦ τώρα θὰ πάλεψε μὲ τὸν θάνατον!... Δοκίμασε νὰ φύγη, καὶ σκόνηταψε στὸ μικρὸ θάμνο, ποῦ κάθε φύλλο ἦταν καὶ μιὰ δική της ἀνάμνηση.... Στάθηκε... Μπροστὰ στὸ βλέμμα του ἡ ὠρὴ σκοιὰ της φαινόταν σὰν νὰ τὸν κόταζε ἀπειλητικά κι' ὅταν προσπαθοῦσε νὰ μὴ τὴν βλέπῃ τὰ μάτια του ἔπεφταν ἄθελα, λίγο μακρὰ, στὸ φωτισμένο παράθυρο ποῦ θὰ τὸν πρόσμενε ἓνα ἄλλο θῦμα..... ἡ τωρινὴ μνηστή!

Ὅχι! Ἄν σὺ μ' ἐνόμισες προδότῃ δὲν σ' ἐλησμόνησα ποτέ!... Γιὰ μιὰ στιγμή, ἐσκέπτετο, σ' ἔκαμα νὰ νομίσης πῶς εἶμαι ἀχρεῖος... ἐπίσκοπος μὰ τώρα ἔρχομαι μαζί σου! Μ' αὐτά σου τ' ἄνθη θὰ σοῦ στολίσω τὸ στήθος ἂν καὶ μαραμμένα, θὰ κάμωμε τοὺς γάμους μας ἔστω καὶ νεκρῶ!..

Σφύριγμα, περὶ ἀφ' τὸν ἀγέρα διαπεραστικό, ἐτάραξε τὴ συλλογὴ του. Ἦταν τὸ τραῖνο ποῦ θῆφ' ἔφυγε γιὰ τὸ Davos. Ἀχ! τὴ εὐκαιρία! αὐριὸ θὰ εἶμαι μὲς τῆς, ἐσκέφθηκε καὶ σὰν τρελλός, περὶ ὀρμητικὸς ἀπὸ θῦελλα ἄρχισε νὰ τρέχῃ, μὲς τὸ μαῦρο σκοτάδι μιὰ μαύρη σκοιὰ, προσπαθώντας νὰ φθάσῃ προτοῦ φύγῃ ὁ συρμός. Δεύτερη καὶ τρίτη σφυριγματιὰ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ! Δὲν θὰ πρόφθανε! Καὶ σὰν ἀπὸ αἰφνίδια ἔμπνευση ἔστρωσε σ' ἓνα στενὸ ποῦ ἀπὸ κεῖ θὰ περνοῦσε τὸ τραῖνο. Ἐπὶ τέλους νὰ πο... Μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα ἔρχόταν τὸ ἄψυχο θερεῖο φωτίζοντας μὲ τὰ ψεύτικὰ του μάτια τὸν σιδερένιο δρόμο του. Τὰ μάτια του ἐσκόρπισαν ἀστραψιμὲς χαρᾶς καὶ τὴ

στιγμὴ ποῦ ἄρχισε νὰ πλησιάζῃ καταβέροντας προσπάθεια στέξ' ἐξαντλημένες δυνάμεις του, ὁ Ἐρρίκος, μ' ἓνα αἰφνίδιο κίνημα, ἀψηφώντας κάθε κίνδυνον μέσα στὴν τρέλλα τῆς ἀπελπισίας του, πιάσθηκε μὲ τὸ ἓνα χέρι ἀπὸ κάποιο σίδερο.

Ἡ αὐγὴ ξημέρωσε!... Κι' ὁ ἥλιος ποῦ θὰ φώτιζε τὴ γροττὴ τῶν γάμων του ἔρριξε τὴ πρώτη του ἀχτίνα στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, γιὰ νὰ φωτίσῃ ἓναν ἀμορφο ἀνθρώπινον ὄγκο ποῦ στὸ ἓνα χέρι κάτι κρατοῦσε σφιχτά. . . . Ἦταν τὸ γράμμα μὲ τὰ ξερὰ ἀλλὰ ματωμένα χρυσάνθεμα.

Ρέννος

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΣΗΜΑΙΑ

— Δοιπὸν θὰ μοῦ ράψῃς τὴν σημαία ποῦ σοῦ εἶπα ;
Ἡ κόρη μάλιν ἐπρόφερε μὲ χεῖλη τρέμοντα καὶ μάτια χαμηλωμένα.

— ΝΑΙ!

— Τὸ βράδυ τὴν θέλω.

— Καλά

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ διέταξε αὐτὴ τὴν ἐργασία, ἀφ' οὗ ἐπῆρε τὴν ὑπόσχεσιν ἔφυγε κλείων μὲ θόρυβον τὴν θύραν τοῦ μικροῦ δωματίου

Τὸ δούτυχο κορίτσι μὲ κύματα αἵματος πλημμυροῦντα τὴν κεφαλὴν της ἐσκέπετο.

— Νὰ ράψω ἐγὼ μίαν Βουλγάρικη σημαία! νὰ βοηθήσω κ' ἐγὼ τοὺς ἀντάρτας εἰς τὰ δολοφονικὰ των ἔργα ; Πῶς θὰ ἴμπορέσουν

τὰ χέρια μου νὰ πιάνουν θελόνη!

—Κύτταξε τύχη μέτ'α σ' ὀλοκλήρο τὸ χωριὸ νὰ μὴν ὑπάρκη ἄλλη νὰ ῥάπτη ξένα.

Ἡ κάθε μιὰ ἔχει τὸ σπῆτι της, τὸν ἄνδρα της, τὰ παιδιὰ της, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ζήσῃ ἀπὸ τὸ ράψιμον.

Τὸ αἷμα σιγὰ, σιγὰ κατεβαίνει καὶ τὸ δλοκόκκινο πρόσωπο τ. ε κόρης ἀρχίζει νὰ παίρνῃ τὸ προηγούμενο χρώμα του.

Συνέρχεται ἀπὸ τὴν τραχὴ τῆς καὶ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ ράπτη τοῦ καθ' ἑνὸς ὅ,τι θελήσῃ, ἀρχίζει πάλιν τὸ τραγοῦδι της καὶ πέρνει τὰ πανιά γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴ σημαία.

Τὸ ἐμέτρησε, τὸ ἔκοψε καὶ τ' ἀπλωσε εἰς τὰ γονατὰ της πόνσον ἀσχημα πού τὴν ἐπτόλιζαν . . . ! !

Τὰ ἐκύτταξε καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται... Ἀλλὰ εἰς τὸ μέσον ἐστάθη!

Κάποιο χέρι της ἐφαίνετο πῶς ἀρπάζει τὸ χέρι της καὶ θὰ της σταματήσῃ τὴν θελονιά της.

Ποῖα ἄραγε νὰ ἦτο αὐτὴ ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ χεριοῦ ;

Ἦτο ἡ δύναμις τοῦ χεριοῦ τοῦ πατέρα της, τοῦ χεριοῦ τ' ἀδελφοῦ της καὶ της μάνας της, πού ὅσον κι' ἀνεῖναι νεκρὰ σ' αὐτὴν τὴ στιγμή ζωντανεύουν. Ἐστρεψε τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν ἐργασία της, διότι της ἐφαίνετο πῶς εἰς τὰ γονατὰ της θὰ ἰδῇ τὰ τρία πρόσωπα νὰ τὴν περιφρονοῦν καὶ νὰ της δείχνουν ἀκόμη τὸ αἷμα πού οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς της σημαίας τους ἔχυσαν

—Μ' αὐτὴν τὴν σκέψιν, ἔχασε κάθε ἰδέαν καὶ ἀντίληψιν κρούσῃ ἰδρῶς τὴν περιβρέχει καὶ τὰ γονατὰ της τρέμουν, ὅλο τρέμουν.

Τὰ τρία χρώματα πού εἶχεν ἐνώπῃ εἰς ἓνα σύμβολο, φαίνεται καὶ ζητοῦν νὰ καταστρέψουν ὅ,τι ἡ κόρη ἄρχισε νὰ σχηματίζει.

Μιὰ ἀόρατος δύναμις τὴν σήκωσε ἀπὸ τὸ κάθεμὰ της καὶ της ἔδωσε θάρρος νὰ ἀρπάξῃ μὲ μανίαν, μὲ λύσσαν τὸ τρίχρωμον σύμβολον καὶ νὰ τὸ καταξέσχησῃ.

Τὸ δωμάτιον ἐγέμισε, μὲ τὰ ῥάκη του, τὰ ὁποῖα τώρα εὐχαριστημένη σκορποῦσε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἀποτόμως αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ὁ Βούλγαρος ἀντάρτης ἐφάνη. Δὲν ἔχασε κενὸν ἢ κέρη ἀλλὰ μὲ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνειαν συνέλεξε τὰ ῥάκη εἰς τὸ ἓνα τῆς χέρι, καὶ μὲ περι-

φρόνησιν τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον του

—**ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΑ ΣΗΜΑΤΑ** δὲν φτάνω ἐγὼ, τοῦ εἶπεν καὶ ὡς τρελλὴ ἠθέλησε νὰ πιθῆσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Δὲν ἐπρόφθασεν. Ἐκεῖνος μὲ μεγάλην ταχύτητα ἐβγαλε ἀπὸ τὴν ζώνην του τὸ μαχαίρι καὶ μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν ἐπιτηδεϊότητα τὸ ἐκάρφωσε στὸ κεφάλι της.

—**ΕΡΧΟΜΑΙ ΠΑΤΕΡΑ** ἐφώναζεν καὶ ἐστρώθη εἰς τὸ δάπεδον ἄπνους μὲ μίαν ἀνέκφραστον περιφρόνησιν διὰ τὸν ὑπερήφανον ἀντάρτην.

Σύρος Μάρτιος

ΚΥΚΛΑΔΙΤΗΣ

ἌΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΘΗΡΙΑ

ΘΕΙΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Μὲν ἄμερα ὁ Γυρὸς, μαζῇ μὲ τὸν Πατέρα,
Κυττάζαν μὲ περίλυπο τὸ βλέμμα,
Κάτου τῆς Γῆς τὰ μέρη, πέρα ὡς πέρα,
Ἐὼς πνίγονται οἱ ἄνθρωποι στὸ αἷμα ! ! !

Καὶ εἶπε ὁ Γυρὸς· Ὁ κόπος μου χαμένος
Πατέρα μου ἐπῆγε ἐκεῖθε κάτω,
Ἡοῦ πῆγν νὰ τοὺς σώσω, ἀποσταλμένος,
Κι' ἔλαθα τὸ Μικτόριο τοῦ θανάτου ! ! . . .

Χαμένα τὰ Εὐαγγέλια μας ἐπῆγαν,
Τὰ ῥήματα τὰ θεῖα, αἱ τόσοι νόμοι
Οἱ ἄνθρωποι ἀφ' τὸ δρόμο μου ἐφύγαν
Καὶ τοὺς Ναοὺς μου ἐσύτρεψαν ἀκόμη ! . . .

Καί εἶπε ὁ Παντοδύναμος μὲ πόνο·
Τὰ βλέπω καὶ μοῦ θλίβεται ἡ καρδιά...
Πῶς ἔπλασα ἀνθρώπους μετανοώνων,
Ποῦ ἡμέρα συζοῦν τ' ἄγρια θηρία !

(Πάτρι)

Παν. Βούρ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Ἦταν ἀπόγευμα συνεφιασμένο, ἀπόγευμα μελαγχολικὸν καὶ ὁ ἄνεμος φυσοῦσε. Καδισμένηστί ῥίζα ἐνὸς δένδρου, ἔστρεφα ἀμέριμνο τὸ βλέμμα μου στὴ γύρω νεκρωμένη φύσι.

Χωρὶς καμμία σκέψι ἔμενα σιωπηλῇ, ἐνῶ σταυτιά μου ἔφθανε σὰν μακρονῆ μουσική, τὸ ἄγριο τραγοῦδι τῆς θάλασσης στὸ μάνιασμα τοῦ ἀνέμου. Καὶ σ' ὄλη αὐτὴν τὴν ἄγρια φύσι ποῦ ὄλα φαίνόνταν νεκρωμένα καὶ δὲν γροικούσες φωνή, μιὰ χιωνάτη μαργαρίτα μόνον ἀνθίζε, καὶ μὲ χάρι στόλιζε, μιάν ὄχθη βαθύπρασπη καὶ σκιερή.

Ἡ φτωχὴ μαργαρίτα ποῦ ὁ ἄνεμος τὴν ἔδεορε, ἔγεορε μὲ χάρι τὸ κορμί της πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ καὶ μὲ παράπονο κρυφὸ παρακαλοῦσε, ἐνῶ ἐφ' τὰ δροσερά της πέταλα ἔσταζαν δάκρυα, νὰ βρεθῇ ἐνὰ χέρι σπλάχνικὸ, νὰ γλυτώσῃ ἀφ' τοῦ ἀνέμου τὴ κακία.

..... Φτωχὸ λουλούδι ! μου εἶν' ἀδύνατον νὰ σὲ βοηθῶ ! Τάχα θάναθξῃς στὴ μανία αὐτὴ τοῦ ἀνέμου; Ἴσως αὔριο νὰ μὴ ζῆς, μπορεῖ ὅμως καὶ . . . δὲν πρόφθασα νὰ τελειώσω τὴ σκέψι μου· σὲ μιὰ τοῦ ἀνέμου κρούα βίατη πνοή, τᾶσπρα της φύλλα χλωμιασμένα σκορπί-

θηκαν στὰ χῶμα, καὶ ἡ μαργαρίτα πέθανε !

Φτωχὸ λουλούδι ! μοιάζεις καὶ σὺ σὰν μερικὲς κατάσπρες ψυχῆς, ποῦ μόνες τους παλεύουν, στὴν ἄγρια τῆς τύχης καταδρομὴ καὶ στὴ κακία τοῦ κόσμου.

Φτωχὴ μαργαρίτα ! φτωχὸ λουλούδι ! !

Μύρτω—Τρίλλη

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

Πρὸ τινων ἐτῶν εἰς τὸν Ἁγ. Μαλό, ὑπῆρχον ἀκόμη κάποιος σεβαστὸς γέρων, ὅστις ἐγνώρισεν εἰς τὴν νεότητά του τὸν περίφημον πλοίαρχον Ροσκῶφ, τὸ τελευταῖον λείψανον τῶν παλαιῶν Κορσάρων, Ἐφαίνετο ὅτι ὁ θάνατος τόσες φορές ὑπ' αὐτοῦ προσκλήθεις τὸν εἶχε λησμονήσει.

Ὁ πλοίαρχος Ροσκῶφ εἶχε τὸ βλέμμα φλογερὸν, τὴν φυσιογνωμίαν ἐνεργητικὴν καὶ οἱ τρόποι του ἦσαν διακριτικοί, μὲ ὄλην τὴν τραχύτητα τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Κατὰ δάθος ὁ Χαρακτήρ του ἦτο σιωπηλὸς, σπανίως ἦτο διαχυτικός πρὸς τοὺς φίλους καὶ θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐν μυστικὸν ἦτο κεκρυμμένον εἰς τὴν καρδίαν του ὡς ὁ δακτύπος εἰς τὸ δάθος τοῦ ὠκεανοῦ. Οἱ νέοι μὲ τοὺς ὁποίους ἐσυνείθιζε νὰ παίξῃ κάθε ἐσπέραν εἰς τὸ καφφενεῖον δὲν εἶχον κατορθώσει ἀκόμη νὰ ἀποκαλύψουν τὸ μυστήριον, ὅταν εἰς μεταξὺ αὐτῶν ἐσκέπθη νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὴν ἐρώτησιν:

— Ἠγαπήσατε, πλοίαρχε, καὶ πιστεύετε εἰς τὴν αἰώνιαν ωραιότητα τοῦ ἔρωτος ;

— Δὲν πιστεύω, ἐπεκρίθη ἀποτόμως, καὶ ἔχω τὰς εὐλόγους αἰτίας μου.

— Διηγθήτε αὐτὰς, ἐφώνασε μὴ φωνῇ, τὸ ἀκροατήριον, τὸ δὲ πλοῖον τὸν περιέσφιγγε γύρω, περιμένον μίαν ἀπὸ τὰς ὀραματικὰς ἀφηγήσεις ποῦ ὁ Ρωσικὸς ἐφύλαττε.

— Ἀκούσατέ με λοιπὸν λοιπὸν, λέγειμὲ σοβαρότητα ὁ πλοίαρχος, ἀφοῦ κατέπλε ἓνα ποτήρι ρῶμ' ὑπάρχει εἰς τὸ παρελθόν μου μία θλιβερὰ ἱστορία ἔρωτος. Ἐπέζησα (καὶ μὲ ποῖον βάρβαρον τρόπον) τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἐλάτρευσα.

Προσπάθησα νὰ λησμονήσω, ρικτόμενος εἰς τὰς ἡδονὰς, ἀλλ' αἱ προσπάθειά μου ὑπῆρξαν μάταιαι. Ἐν τρομερὸν θάμα ὑπῆρχε πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ αὐτὴ τὴν ἴδιαν στιγμὴν μὴ φαίνεται ὅτι τὸ βλέπω ἀκόμη.

Περιεπάτου μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Κωνταντινουπόλεως . . . καὶ ἐκεῖ παρετήρησα μίαν νέαν Ἑλληνίδα σκλάβαν, θαυμασίας κάλονης. Ἦτο 16 ἐτῶν τὸ πολὺ. Φαντασθῆτε τελειότητα τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Πραξιτέλου. Τὴν ἠγόρασα καὶ τὴν ἠγάπων μετὰ ζήλου ἀλλὰ καὶ θαυμασμοῦ. Ὅλη ἡ οἰκογένειά της κατεκρεουργήθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους εἰς ἓν μικρὸν χωρίον τῆς ἀκτῆς καὶ πολὺ ταχέως κάθε ἀφασίωσις της συνεκεντρώθη εἰς ἐμέ. Ἐγὼ γινώριζα τὴν ἑλληνικὴν, της ὠμιλοῦσα τὴν γλῶσσάν της, μὲ ἡγάπα ὅσον τὴν ἠγαποῦσα καὶ ἡ ζωὴ μας ὑπῆρξε διὰ τινος κεντρὸν μία ζωὴ ἀμοιβαίας καὶ ἡρέμου ἀφωσιώσεως. Θὰ ἐπεθύμου νὰ ἀποσυρθῶ μασὺ της εἰς κάποιαν νῆσον τῆς Μεσογείου καὶ νὰ μετνωμεν ἐκεῖ ἐν εἰρήνῃ· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο δυνατόν. Ἐκυβέρνησαν ἐν σκάφος τοῦ ὁποίου τὸ πλήρωμα ἦτο διεθνὲς καὶ ἦσαν ὅλοι ἀληθεῖς πειραταὶ ἔτοιμοι πάντοτε εἰς οἰανδήποτε ἐπιχειρήσιν. Εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν τὸ ὄνομά μου ἦτο γνωστὸν καὶ ὠθούμενος ἀπὸ τὴν ἐλπίδα μίαν πλουσίας λείας, ἥτις θὰ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐπιδικηθεῖν εἰς τὴν σύντροφόν μου ὅλας τὰς λεπτότητας τῆς Ἀσιατικῆς πολυτελείας, ἐτράπην καὶ πάλιν πρὸς τὴν θάλασσαν. Αὐτὴ ἠθέλησε νὰ με ἀκολουθήσῃ, ὑπεχώρησα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της καὶ ἐπλεύσαμεν πρὸς τὸ Ποντικερί.

Κατ' ἀρχὰς τὸ ταξεῖδι ὑπῆρξεν εὐτυχές. Τὸ σκάφος μας ἦτο ταχύπλοον καὶ ἐκυριεύσαμε μετὰ βραχῶν ἀγῶνα πλοῖον φέρον φορτίον ἀπὸ ἄραβας. Καλὴ ἐπιχείρησις, ἀλλ' ἐπληρώθη σοβαρῶς καὶ ἐὰν ἰάθην ταχέως, τὸ ὀφείλω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὰς φροντίδας τῆς πολυτίμου σπαντοφύου μου. Πλὴν οἱ ὑπερβολικαὶ

καύτωσες τῶν τροπικῶν τὴν ἔκαμιν νὰ ἀσθενήσῃ. Δὲν ἀπεσπίασθην ἐκ τοῦ προσκεφαλαίου της. Τὸ πλοῖον μας, κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ νεαρὸν πλοίαρχον, ὁ ὁποῖος, μὴ γινώριζων τὰ ἴδια ὅπου ἐπλέομεν, τὸ ἀφήνει νὰ καθίσῃ εἰς τοὺς σκοπέλους.

Μίαν ὥρα προσεκρούσαμεν εἰς ἓνα σῦρτην ὑπὸ κοράλλια καὶ τὸ πλοῖον ἠπειλεῖτο νὰ συντριπῇ εἰς κάθε στιγμὴν. Ὅταν ἐξημέμεν μωμεν, εἶσα, ὀλίγον μακρὰν, μίαν νησιδαὴ ὁποία ἠδύνατο νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς καταφύγιον. Διέταξα νὰ ἀποσπάσουν τὴν λέμβον καὶ νὰ ἀποσιώσουν ἐκεῖ τὸ πλήρωμα καὶ τὰς προμηθείας τὰς ὁποίας ἡ θάλασσα ἤρchiσε νὰ προσβαλλῃ, Ἡ ἐκφόρτωσις διήρκεσεν ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐμείνα τελευτικὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἐπειτα λαοῶν εἰς τοὺς βραχίονας τὴν φοβισμένην κόρην ἠτοίχματῆν διὰ νὰ περάσω μὲ αὐτὴν εἰς τὴν λέμβον, ὅταν εἰς βίαιος ἀνεμος τὴν ὤθησε μακρὰν.

Τὸ πλοῖον εἰς τὴν διάθεσιν τῆς τρικυμίας ἐπῆγε εἰς τὰ ἀνοικτὰ μὲ ἐλιγγιώδη ταχύτητα, ἔχασα ἀπὸ τὸ βλέμμα μου τοὺς συντρόφους καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μόνος ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πλοίου ἐγκαταλειμένος μὲ τὴν κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας.

Τὴν ἐποποθέτησα εἰς τὴν καμπύνα μου διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον. Μοῦ ἐξήτησε νὰ φάγῃ ἀλλὰ ἐσκέφθη μὲ φρίκην, ὅτι ὅλαι αἱ προμηθείαι μας ἐξεφορτώθησαν. Εἰς τὸ ἰδιαιτερον ἐρμαρίον μου δὲν ἀνεύρον ἢ ὀλίγα ξηρὰ μπισκότα καὶ μερικὰς φιάλας ρούμι. Τῆς προσέφερα ἓνα μπισκότο βρεγμένον. Ἠνόησε τὴν κατάστασίν μας καὶ ἐπρότεινε νὰ ριφθῶμεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ οἱ δύο σφικτοδεμένοι διὰ νὰ τελειώσωμεν τὸ ταχύτερον.

Ἐγὼ διετήρουν ἀκόμη εἰς τὸ βάθος τῆς καρδιάς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς ἐλπίδος, ἡ ὁποία δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὸν ναύτην καὶ τὴν ἀπέτρεψα ἀπὸ τὴν πρότασίν της.

Τὴν ἐπομένην πρωτὴν τὰ μπισκότα, ἡ μόνη τροφή της, ἐτελείωσαν μέχρι τοῦ τελευταίου. Ἡ σύντροφός μου ἐδασανίζετο ἀπὸ πείναν καὶ μὴ δυνήθεσα νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὸ κράτος τῆς ἀδυναμίας ὅπου εὗρίσκατο, τὴν ἴδιαν ἐσπέραν ἐξέπνευσε εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν ἀπελπισίαν μου θὰ ἦτο ὑπεράνω τῶν δυνάμεων μου. Μοῦ ἐφαίνετο ἀποτρόπαιον νὰ ρίψω τὸ πτώμα εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου θὰ κατεβροχθίζετο ἀπὸ τοὺς κερκχρίας οἱ δ-

ποιοι ήκολούθουν τὸ πλοῖον. Ἀπεφάσισα νὰ τὸ κρατήσω πλησίον μου μέχρις οὗτου ὁ θάνατος θὰ ἤρχετο νὰ μὲ πάρῃ με τὴν σειρὰν μου. Ἡ δυνατὴ κράσις μου καὶ τὸ ρούμι ποῦ ἔπεινα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ διετήρησαν ὥρας τινὰς περισσότερον. Ἀλλὰ τάχιστα μὲ κατέλαβε πείνα ἀπελπιστικὴ καὶ ἠγόησα ὅτι ἡ τελευταία στιγμή ἐπλησίαζε. Ἦθελα νὰ τὴν περιμένω πλησίον τῆς ἀγαπητῆς μου νεκρᾶς. Πλὴν ἡ πείνα ἠῤῥξανε καὶ αἰφνιδίως μία ἰσὴα σταθερὰ μου ἐγεννήθη.

—Αὐτὸ τὸ σῶμα, τόσον δροσερὸν καὶ τόσον ὠραῖον, αὐτὴ ἡ βελουδίνη ἐπιδερμὶς χρωματισμένη ἀκόμη ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀντανακλάσεις τῆς ζωῆς, ὡς ἡ χιῶν τῶν ὀρέων ὅταν δύσῃ ὁ ἥλιος, πᾶν τοῦτο μου ἐτάρασσε τὸ αἷμα μὲ ἐμέθυε καὶ ἠσθανομην μέσα μου νὰ ἐξεγείρονται ἐνστικτα θηριώδη! Ἦθελα νὰ αὐτοκτονήσω ἀλλὰ δὲν εἶχα οὔτε τὸ θάρρος οὔτε τὴν δύναμιν. Ἦρπασα μίαν φιᾶλῃν ρούμι καὶ τὴν ἐξέκένωσα ἀπνευστί. Τί συνέθη ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν; Ἀγνοῶ τὰς λεπτομερείας τοῦ πενθίμου δράμματος ἀλλὰ ὅταν ἦλθον εἰς τὰς αἰσθήσεις μου εἶδα μὲ φρίκην ὅτι ἐκεῖνο τὸ λατρευτὸν σῶμα τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου δὲν ἤθελον νὰ γίνῃ λεία τῶν ἰχθύων τὸ εἶχον καταξετχίσει! Τὸ σκάφος ἐδουθίζετο. Δερνόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων ἤρπᾶγην ἀπὸ ἓν ἐπιπλέον λείψανον. Παμμεγέθη πτηνὰ ἐπέτων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου ἀνιχνόμενα νὰ ἀποθάνω. Οἱ καρχαρίαί με ἐτροπούσαν μὲ τὰ πτερύγια των καὶ κατέπινον τεμάχια ἀνθρωπίνου κρέατος ὅπου ἔπλεον γύρω μου. Ἦσαν τεμάχια τοῦ σώματος τῆς δυστυχοῦς κόρης ἢ ὁποῖα καὶ νεκρὰ μ ο υ ἔ σ ω ζ ε τ η ν ζ ω ἦ ν. Μετ' ὀλίγον περιεσώθην σχεδὸν λιπόθυμος ἀπὸ τοὺς ἀλιεῖς μιᾶς νησίδος πρὸς τὴν ὁποίαν μὲ ὤλῃσε τὸ κύμα.

Χίλοι διάβολοι! — ἐφώναζεν ὁ πλοίαρχος μετὰ μικρὰν παύσιν, ἕως ποῦ δὲν ἐφθασεν ἡ ἀνθρωπίνη ἀνανδρία! Ἐγὼ ὅστις προεἶλεσα τὰ στοιχεῖα, ἐγὼ, φλογισμένος ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς νίκης, ἀπὸ τὴν φιλοτιμίαν τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κατακτήσεως, ἐγὼ ὁ πλοίαρχος Ροσκῶφ, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἔτρεμεν ἡ ἑταιρία τῶν Ἰνδιῶν, ἐφρικίασα ἐμπροσθεν ἐνὸς θανάτου ἐν μέσῳ Ὠκεανοῦ, ἐγὼ, ὁ πλέον ἐρωτευμένος τῶν ἀνθρώπων, ἐτράφην ἐκ τοῦ κρέατος τῆς λατρευτῆς μου, ἐρρόργησα τὸ παγωμένον αἷμα τῆς νεκρᾶς. Ἔσχον τὴν βαρβαρότητα νὰ ξετχίσω μὲ τοὺς ὀδόντας μου τὴν τόσον λεπτὴν ἐπιερμὶν διὰ πῆλτις ὁποῖα τὰ χεῖλη μου μόλις ἐτόλμων νὰ

ἀποθέσουν φιλήματα.

Ἐνοεῖτε τώρα, προέβηκεν ὁ πλοίαρχος Ροσκῶφ πίνων ἐν πόσῳ τῆριον, διατὶ οὐκ πιστεύω πλέον εἰς τὴν αἰωνίαν ὠραιότητα τοῦ ἔρωτος.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

† Κ Π.

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΜΟΥ ΦΙΛΗΜΑ

Ὅταν θὰ σβόσῃς τὰ μίττια σου
καὶ θὰ χλωμεῖνῃ τὸ κεφάλι
καὶ θ' ἀνεμίζῃς τὰ μαλλιά σου ξέπλεκα
Σὲ μεταξένου προσκεφάλι.

καὶ ἀκίνητα ψυχρὰ τὰ χεῖρά σου
Ἐπὶ στήθεα σου θὰ γέρονουν σταυρωμένα,
καὶ μύρια ρόδα μωσομύριστα
Ὅταν τριγύρω σου ριγμένα.

Ὅταν στεφάνι νεραντζάνθη
τῆς παρθενεῖς ἀγνὸ σημάδι
Ἐπὶ φέρετρό σου τὸ κατάλευκο
Ὅλ σὲ στολίζῃ μὲς τὸν Ἄδῃ.

καὶ δίπλα σου θὰ τρεμὸσδύνουνε
τοῦ Χάρου μαυρὲς ἢ λαμπάδες
καὶ ὄχι τὰ κεριὰ τὰ ὀλόφωτα
Ἡοῦ ὀλόχαρες κρατοῦνε ἢ νυφάδες.

τότε ἰστὸ χῶμά σου τὸ ἀνάλαφρο
Ἡοῦ ὀλόσφιχα σκληρῇ θὰ σ' ἀγκαλιάσῃ

Θάρσθω νὰ χάσω ἓνα δάκρυο
Βγαλμένο ἀφ' τῆς καρδιᾶς τῆ βίθου.

Ὅπου θὰ γίνῃ φεῖδι μαυροκέφαλο
Τὰ χεῖλη σου φοικτὰ νὰ φαρμακώσῃ,
Γὰ ἐκδίκῃσι προδότρα τῆς γάπης μου
Στερνὸ φίλὶ τὸ στέρω νὰ σοῦ δώσῃ.

Αὐγούστος 1917.

ΝΑΚΗΣ ΚΑΛΙΔΟΣ

ΑΨΑΡΑΙ -- ΝΥΜΦΑΙ -- ΝΕΡΑ'Ι' ΔΕΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἱ Ἀψάραι δὲν ἦσαν πάντοτε πισταί. Μία ὀνόματι Οὐρβάση ἠγάπησε τὸν υἱὸν τοῦ Ἴδα Παρουράβας. Αὕτη εὐροῦσα αὐτὸν τοῦ εἶπεν:

— Ἀγκάλιασέ με τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέραν, πάντα ὅμως μὲ τὴν θέλησίν μου, ἀλλὰ νὰ σὲ βλέπω πάντα μὲ τὰ βασιλικὰ σου φορέματα.

Ἐζησαν πολλὰ χρόνια μαζί.

Τότε οἱ Γανδχάρβοι εἶπον: Ἡ Οὐρβάση ἀπὸ πολλοῦ ζῆ μὲ τοὺς θνητούς. Νὰ τὴν ἐπαναφέρωμεν μαζί μας.

Εἰς τὸ μέρος ποῦ κατοικοῦν ἡ Οὐρβάση καὶ ὁ Παρουράβας διέμενε καὶ ἓνα πρόβατον μὲ δύο ἀρνάκια. Οἱ Γανδχάρβοι ἔκλεψαν τὸ ἓνα. Ἡ Οὐρβάση εἶπεν:

— Αὐτοὶ μοῦ ἐπήσαν τὸ προσφιλέ μου, ὡς νὰ ἔζων ὅπου δὲν ὑπάρχει ἓνας ἥρωα καὶ οὐδὲ ἓνας ἄνδρας.

Οἱ Γανδχάρβοι ἔκλεψαν καὶ τὸ δεύτερον. Καὶ ἡ Οὐρβάση ἔκαμεν ἐκ νέου τὴν ἐπίπληξιν εἰς τὸν σύζυγόν της. Τότε ὁ Παρουράβας παρετήρησεν εἰπὼν:

— Πῶς ἴπου κατοικῶ δὲν ὑπάρχει ἓνας ἥρωα καὶ ἓνας ἄνδρας;

Καὶ διὰ νὰ μὴ χάσῃ καιρὸν ἐσηκώθη γυμνός. Τότε οἱ Γανδχάρβοι ἐφώτισαν διὰ μιᾶς ἀκτίνος καὶ ὡς ἡμέρα ἐγένετο λάμψις. Ἡ Οὐρβάση εἶδε γυμνὸν τὸν σύζυγόν της. Τότε ἐκείνη ἔφυγε εἰποῦσα: Θὰ ἐπιστρέψω.

Ἐκλαψε τὴν ἀπολεσθεῖσιν σύζυγον καὶ μετέβη εἰς τὸν Κουρουαχέτραν.

Ἐκεῖ κεῖται λίμνη ὀνομαζομένη Ἀνιαταχπλάσχα γεμάτη ἀπὸ Ἀψάρας. Ἐνῶ ὁ βασιλεὺς σύζυγος περιεπάτει εἰς τὰς ἀκτὰς του καὶ αἱ Ἀψάραι ἔπαιζον εἰς τὰ νερὰ μὲ μορφὴν κύκνων ἡ Οὐρβάση εἶδε τὸν βασιλέα καὶ εἶπεν: Ἴδου ὁ ἄνδρας μὲ τὸν ὁποῖον ἔζησα ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Αἱ ἄλλαι Ἀψάραι τῇ εἶπον: Ἄς παρουσιασθῶμεν εἰς αὐτόν. Ἡ σύζυγος συνήγεσε καὶ παρουσιάσθησαν. Ὁ βασιλεὺς τὴν ἐγνώρισε καὶ τῇ εἶπεν:

— Ὡ σύζυγε, μεῖνε σκληρή, ἄς συνομιλήσωμεν ἐπ' ὀλίγον: Τὰ μυστικά μας, ἂν δὲν τὰ ἀνακαλύψωμεν τώρα δὲν θὰ μᾶς φέρουν ἀργότερα τύχην.

Ἀπήνησεν:

— Διὰ τὴν νὰ μοῦ ὀμιλῆς; Ἐγὼ ἔφθασα ὡς ἡ πρώτη ἡώς. Παρουράβα πῆγαινε εἰς τὴν κατοικίαν σου. Εἶναι ὡς ὁ ἄνεμος δύσκολον νὰ μὲ φθάσῃς.

Τότε λυπημένος ἐπανελάβε:

— Ἀποῦ εἶναι ἔτσι, ὁ παλαιὸς σου φίλος ἄς πέσῃ διὰ νὰ μὴ σηκωθῇ πλέον. Ἄς μεταβῇ μακρὰν. Ἄς πέσῃ ὡς νεκρὸς καὶ οἱ πεινασμένοι λύκοι ἄς τὸν φάγουν.

Ἐκείνη ἀπήνησεν:

— Παρουράβα, νὰ μὴ ἀποθάνῃς, νὰ μὴ πέσῃς νὰ μὴ σὲ φάγουν οἱ λύκοι.

Ἡ Οὐρβάση συνεκινήθη τέλος καὶ εἶπε:

— Ἐλα τὴν τελευταίαν νύκτα τοῦ ἔτους, θὰ μείνης μαζί μου μία μόνην νύκτα καὶ θὰ ἀποκτήσῃς υἱόν.

Τὴν τελευταίαν νύκτα τοῦ ἔτους μετέβη εἰς τὰς χουσσὰς ἔδρας. Καὶ ἅμα ἐφθασεν εἰς τὰ ὕψη τοῦ ἔστειλαν τὴν Οὐρβάση ἢ ὁποῖα τοῦ εἶπεν:

—Οἱ Γανδχάρβοι σοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐκφράσῃς μίαν εὐχὴν ποῦ αὐτοὶ θὰ τὴν ἐκτελέσουν. Διάλεξε.

Ἐπισημάνθησεν ὁ Παρουράβας ἀπήντησε:

—Διάλεξε δι' ἐμέ.

Ἐπανέλαβεν ἐκείνη:

Εἶπε εἰς τοὺς Γανδχάρβους νὰ γίνῃς καὶ σὺ ἓνας ἐξ αὐτῶν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν οἱ Γανδχάρβοι τοῦ εἶπον ὅτι τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ζητήσῃ δῶρον. Ἄλλὰ ὅταν τοὺς εἶπε:

—Εἶθε νὰ ἤμουν ἓνας ἀπὸ σᾶς.

Ἀπήντησαν:

—Ὁ ἄνδρας δύναται νὰ γίνῃ ἓνας ἀπὸ ἡμᾶς, διὰ τοῦ πυρός τῶν θυσιῶν, ποῦ ἀκόμα δὲν τοῦ εἶναι γνωστόν.

Ἐμύησαν τὸν Παρουράβαν τὰ μυστήρια τῆς θυσίας καὶ ἀφοῦ τὰ ἐξεπλήρωσεν ἐγένετο ἓνας Γανδχάρβος.

Καὶ αἱ Νεραΐδες νυμφεύονται λαμβάνουσαι συζύγους ἀρρενα πνεύματα τοὺς Νεραΐδους καὶ οὕτως ἔχομεν καὶ τὰ Νεραϊδόπουλα καὶ Νεραϊδάκια.

Καὶ παρὰ Λατίνοις αἱ Φάτουαι (Νύμφαι) ἦσαν σύζυγοι τῶν Φάτων. Κατὰ τὸν μεσσίωνα ἦτο ἀκόμη πολὺ διαδεδομένη ἡ πρόληψις περὶ ὑπάρξεων ἀρρένων καὶ θυλέων δαιμόνων.

Τὰ ὑπερφυσικὰ ταῦτα ὄντα ἠγάπουν καὶ τοὺς θνητοὺς ἐνίοτε καὶ τοὺς ἐξέλεγον διὰ ἐρωμένους ἢ συζύγους, τοὺς ὁποίους ἀσστηρότατα τοὺς ἐτιμῶρουν ἂν ἦσαν πρὸς αὐτὰ ἀπιστοί. Αἱ Νύμφαι πολλάκις ἐνυφεύοντο θνητούς. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς Νεραΐδους. Ἐνίοτε καὶ θνητοὶ ἀρπάζουσι Νεραΐδας.

Ἐρύλλος εἶναι ὅτι καὶ οἱ ἄγγελοι ἔχουν ἔρωτα μὲ ὠραίας θνητὰς καὶ ὅτι ὁ διάβολος μὲ μορφήν ὠραίου νέου

πλανᾷ ἀθῆρας κόρας.

Γνωστὴ εἶναι ἡ παράδοσις τῆς Μάνης ὅτι ὁ ἠγέτης τῆς οἰκογενείας Μαυρομηχάλη πτωχὸς ὢν τὸν ἠγάπησε Νεραΐδα, τὸν ἐνυμφεύθη καὶ κατέκτησεν αὐτὸν ἰσχυρὸν καὶ πλοῦσιον. Τοιαύτη καταγωγὴν θρυλλῆται καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας τῆς Γαλλίας. Κορῆ, Σάλμ, Βισομπιέρ, καὶ αὐτὴ ἐκείνη ἡ οἰκογένεια τῶν Λουσιγιάνων βασιλέων Κύπρου καὶ Ἱεροσολύμων κατάγονται ἀπὸ τὰς Φέ. Τὴν ἰδίαν τύχην θρυλλῆται διὰ τὰς οἰκογενείας Μοργάν, Βιβιάνη Μελουζίν, Οὐρζέλ καὶ διὰ πολλὰς ἄλλας διακρινομένας.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Ch. Baudelaire

L' ENNEMI (Ο ΕΧΘΡΟΣ)

Ἐστάθη πάντα ἡ νεότη μου μὲ μᾶθη τρικυμίας
Ποῦ κάπου — κάπου φωτεινὸς ἀντίσκοφταν ἀχιτίδες
Τ' ἀστραποβρόντι κι' ἡ βροχὴ ξαπλώσαν τέτοια ἐρμιά
Ποῦ λίγες μὲς τὸν κῆπο μου μένουσι γλυκεῖες ἐλπίδες.

Καὶ τώρα ποῦ τὴ σκέψι μου φθινόπωρο χαϊδεύει
Μὲ φτιάξι καὶ μὲ δίκρανο τὸ χέρι μου παλεύει
Νὰ ξαναχώσῃ ρεμματιῆς σὲ γῆ πλημμυρισμένη
Ποῦ τάφους ἀνοιξὶ ἡ βροχὴ κι' ἄγονη κι' ἔρημη μένει.

Τ' ἄνθη τὰ νέα ποῦ ποθῶ ἂν θε νὰ βγοῦν ποῖος ἔρει
Ἐστὴ γῆ αὐτὴ ποῦ μ' ἀμμουδιὰ τῆς θάλασσας ταιριάζει
Κι' ἂν ἡ κρυφὴ τῆς δυνάμει τῆ βλάστησί τους φέρει...

Ὁ πόνος ὁ χρόνος τὴ ζωὴ ἄπονα καταπίνει
Καὶ ὅσον ἐχθρὸ τὸν ὑποῦλο ποῦ τὴν καρδιά μας φθείρει
Νέα ζωὴ, τὸ αἷμα μας ὁποῦ ρουφᾷ, τοῦ δίνει.

Δ. Δ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

(συνέχεια)

—**Μοσχόπουλος Ἀντώνιος** ἐκ Κεραλληνίας, διδύσκαλος τῶν ἑλλην. γραμμάτων, κατόκει, τῷ 1786, εἰς τὸ κελίον τοῦ ἐν τῇ πόλει ναοῦ τῶν Ἁγίων Πάντων. (Βλ. Κώδικα ἰδίου ναοῦ — σ — 113 καὶ Ἡ Τσιτσέλη «Κεφαλλ. Σύμμικτα» — σ — 489.)

—**Σάπτο Ρώσση** καθολικὸς ἱερεὺς πρόσφυξ ἐκ Κρεμόνης διορισθεὶς, τῷ 1802, παρὰ τῆς τότε Κυβερνήσεως δημοσίου διδάσκαλος ἐν Ζακύνθῳ τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας καὶ ρητορικῆς, ἀντὶ ἐτησίου μισθοῦ 50 αὐτοκρατορικῶν ταλλήρων. Οὗτος, ὁ ὁποῖος διεκρίνετο καὶ διὰ τὰ φιλελληνικά αἰσθήματά του, ἐχρημάτισεν, ὡς γνωστὸν, καὶ διδάσκαλος τοῦ ποιητοῦ Σωλομοῦ, συμπαιρέλαβε δὲ αὐτὸν φεύγων, τῷ 1808, εἰς Ἰταλίαν.

—**Βαλμεδέσας Ἰγνατιος** καθολικὸς ἱερεὺς ἐκ Νεαπόλεως διορισθεὶς παρὰ τοῦ Παπᾶ, τῷ 1805, Ἀποστολικὸς Τοποτηρητὴς τῶν χηρευσῶν λατινικῶν ἐκκλησιῶν Ζακύνθου — Κεραλληνίας, ἐδίδασκε τὴν ἰταλικὴν καὶ λατινικὴν φιλολογίαν.

—**Λα-Ρόζα Σωτήρ** ἐκ Παλέριου, κατόπισιν σιστάσετοῦ κόμ. Μοσενίγου, Ὑπουργοῦ τῆς Ρωσίας, ἡ Γερουσία διορίσεν αὐτὸν, τῇ 17 Μαΐου 1807 διδάσκαλον τῆς καλλιγραφίας παρὰ τῇ δημοσίᾳ Σχολῇ Ζακύνθου, ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ ταλλήρων εἴκοσι.

—**Μορατέλης Ἰωάννης — Βαπτιστῆς** πτ. Διονυσίου ἐκ Μοδένης, καθηγ. τῆς φυσικῆς καὶ χημείας ἐν τῷ λυκείῳ Φεράρας, ἐλθὼν εἰς τὴν Ζάκυνθον τῷ 1815. διορίσθη τοιοῦτος

τῆς τε ἰταλικῆς καὶ λατινικῆς φιλολογίας ἐν τῇ δημ. Σχολῇ Ζακύνθου μέχρι τοῦ 1818 διακριθεὶς διὰ τὰ φιλελληνικά τος αἰσθήματα. Ἀπέθανε τῇ 2[14] ἰουλίου 1818 καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Ἁγ. Μάρκου. Διὰ τῆς ἀπὸ 1]13 ἰουλίου 1818 διαθήκης του (Ἱερακτικὰ Συμβ]γράφοι Γρ. Ψημάρη) ἐπισκῆπτει νὰ γίνῃ ἡ κηδεία του ἀνευ πομπῆς, καταλείπει δὲ εἰς τὸν φίλον του Εὐτύχ. Σωμερίτην τὸ ἰταλιστὶ γεγραμμένον ἔργον του Ἐπιστολαὶ ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῶν ζώων, ἡ τύχη τοῦ ὁποῦ ἔργου ἀγνοεῖται.

—**Καραβίας Ἀναστάσιος** πτ. Σπυρίδωνος ἐξ Ἰθάκης ἐγκατασταθεὶς ἐν Ζακύνθῳ μετήρχειτο τὸν διδάσκαλον τῆς ἑλλ. γλώσσης χρηματίσας, ὡς τοιοῦτος, καὶ τοῦ ποιητοῦ Δ. Σολωμοῦ, τὸν ὁποῖον, κατὰ σύγχρονον λόγιον συμπολίτην μας, ἐπότισε μετὰ νάματα τῆς ἀρχαίας σοφίας καὶ γλώσσης. Φίλος μας συνάδελφος ἐν τῷ ἱστοριογραφικῷ ἄγωνι ἀναφέρων ἐν πραγματείᾳ του (βλ. «Ἐκκονογραφημένη» Ἄπρ. 1909) τὸν Καραβίαν καὶ τὸν ἐπίσης διδάσκαλον τότε ἐν Ζακύνθῳ Θ. Δημάδην ἐκ Μουδανίων τῆς Μικρασίας, γράφει τὰ ἐξῆς: «Ἀμφότεροι ἦσαν καλοὶ ἑλληνισταί, Ἄλλ' αἱ σχολαστικαὶ γνώσεις ὅσον εὐμεθόδως καὶ ἀν διδάσκονται δὲν δύνανται νὰ μορφώσουν καρδίαν καὶ νὰ παράγουν πολίτας με χαρακτήρα. Συνεπῶς ἡ διδασκαλία των δὲν ὠφέλησεν, ὅσον ἔπρεπεν. . . . » Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν μορφώνουν καρδίας καὶ δὲν παράγουν πολίτας με χαρακτήρα. Ἄρα καὶ ὁ Σολωμὸς διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Καραβία, δὲν εἶχε μορφωτῆ τὴν καρδίαν :

Σφίζεται ἀναφορὰ τοῦ Καραβία αἰτουμένου ἀποδεικτικὸν περιτῶν ἠθῶν αὐτοῦ, τὴν ὁποῖαν καὶ δημοσιεύομεν.

«Προτιμότητε Ὑπαρχε ααὶ Εὐγενής ἰ γχώριος Ἀρχή.
Ζάκυνθος 1835 Ν]βρίου 9

Ἡ εἰκοσιτριῶν ἐτῶν ἀδιάκοπος κατοίκησις εἰς ταύτην τὴν νῆσον Ζάκυνθον, τὸ σέβας καὶ ἡ ὑπόληψις, τὰ ὁποῖα, διὰ τὸ διδασκαλικὸν μου ἐπίγγελμα ἀπ' ὅλους σχεδὸν τοὺς κατοίκους ἀπελάμβανα, μοὶ ἐγγάραζαν εἰς τὴν καρδίαν βαθυτάτην ἐλλάθειαν πρὸς ταύτην, ὥστε ἡ ψυχὴ μου ἀμφισπρεπῆς νὰ μὴ δύναται νὰ ἀποφασίσῃ ποῖαν πρέπει νὰ προτιμᾷ κατὰ πάντα, ταύτην

τὴν νῆσον, ἢ τὴν ἰδίαν μου πατρίδα Ἰθάκην. Ἐγὼ εἰς πολλοτάτας οἰκογενείας ἐγνώρισα ὄχι ξενίας, ἀλλ' οἰκιακὰς πατέρων, ἀδελφῶν καὶ λοιπὸν φιλιτάτων εὐνοίας καὶ σχέσεις. Διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ μὲ ἀμετρον μόν πόνον ἐγάρδιον ἴσως μακρύνω πρὸς καιρὸν ἀπὸ τὰ μέρη ταῦτα, ἐνθαρσύνομαι νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ Σεβαστὸν τοῦτο Συμβούλιον τὸ ἐφοδιαστικὸν ἀποδεικτικὸν τῶν ἀγαθῶν ἡθῶν, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐγκόλπιον πολυτιμότητος, θέλει μὲ συνοδεύσει διὰ βίου ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῶ.

Τῆς ἡμετ. προτιμότητος καὶ εὐγενείας ταπεινότητος δοῦλο:

Ἀνυστάσιος Καραβίης πτ. Σπυριδωνος.

(ἔπεται)

Α. Χ. Ζώης

Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων

πρὸς τὰς Γυναῖκας τῆς Ἑλλάδος

Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων διοργανώνει διὰ τὴν 6ην Ἀπριλίου τὸ Α' ἐν Ἀθήναις Γυναικεῖον Συνέδριον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ Ἐκθέσις Γυναικεῶν Ἔργων.

Ἡ ἐναρξίς τῆς Ἐκθέσεως ὄρισθη διὰ τὴν 26ην Ἀπριλίου.

Κάθε Ἑλληνίς εἴτε μητέραεῖτεκόρη, εἴτε σοφῆεῖτε ἀσοφῆ δύναται νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τὸ Συνέδριον καὶ εἰς τὴν Ἐκθεσιν.

Διότι δι' ὅλας ὑπάρχει στάδιον ἐνεργείας καὶ ὑπερ ὅλων θὰ μερμινήσῃ καὶ θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὑνέδριον.

Λεπτομερεῖς πληροφορίας διὰ τὸ Συνέδριον καὶ τὴν Ἐκθεσιν παρέχονται ἀπὸ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, Λεωφόρος Ἀμαλίας καὶ ὁδὸς Περιάνδρου ἀριθ. 1.

Σ. Ν. Δὲν ἀμφιβάλλωμεν ὅτι καὶ αἱ Κυραὶ καὶ Δεσποινίδες τῆς Ζακύνθου θὰ ἀντιπροσωπεύσουν ἐπαξίως δι' ἐκθεμάτων τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα μας καὶ δηλοῦμεν ὅτι εἴμεθα πρόθυμοι νὰ παρὰσχῶμεν αὐταῖς πάσαν διευκόλυσιν καὶ πληροφορίαν.

Τύποις Δημ. Σ. Καψοκεφάλου